

ՓՈՐՐԵՐԻ ՀԱՄԱՐ

ԳԱԶԱՆՆԵՐԻ ԶՄԵՌԱՏԵՂԻՆ

891.714

Գ-14

ՊԵՏՅՐԱՏ

ՀԼԿՑԵՄ ԿԿ ԿԻՑ ՄԱՆԿԱՄԱՏԱՆԵԿԱԿԱՆ ԳՐԱԿԱՆ. ԲԱԺԻՆ
ՑԵՐԵՎԱՆ

1939

2855

891.7415

9-14

Uy

30 MAY 2011

Յեզը գնում է անտառով:

Իսկ նրա դիմաց գալիս է վոչխարը:

— Ո՞ւր ես գնում, վոչխար:

— Զմռանից ամառ փնտռելու:

— Գնանք մեզ հետ:

Յեվ ահա գնում են յերկուսով՝ յեզը և
վոչխարը:

Գնում են, գնում են, նրանց դիմաց գա-
լիս է խոզը:

— Ո՞ւր ես գնում, խոզ:

— Զմռանից ամառ փնտռելու:

— Գնանք մեզ հետ:

Յեվ ահա գնում են յերեքով՝ յեզը, վոչխարը
և խոզը:

Գնում են, գնում են, իսկ նրանց դիմաց
գալիս է սագը:

— Ո՞ւր ես գնում, սագ:

— Զմռանից ամառ փնտռելու:

— Գնանք մեզ հետ:

Յեվ ահա գնում են չորսով՝ յեզը, վոչխարը,
խոզը և սագը:

Գնում են, գնում են, նրանց դիմաց գա-
լիս է աքաղաղը:

— Ո՞ւր ես գնում, աքաղաղ:

— Զմռանից ամառ փնտռելու:

— Գնանք մեզ հետ:

Յեվ ահա գնում են հնգով՝

— Յեզը, վոչխարը, խոզը, սագն ու աքա-
ղաղը:

Գնում են ճանապարհով ու զրուցում մի-
մյանց հետ:

— Յեղբայրներ, ձմեռը գալիս է, ցրտերը
վրա յեն հասնում, մենք վճռեցիք տաքու-
թյուն փնտռենք:

Յեզը ասում է՝

— Յեկեր խրճիթ կառուցենք, այն ժա-
մանակ մենք չենք սառչի:

— Ինչի՞ն է պետք խրճիթը, — պատասխա-
նում է վոչխարը: — Իմ մուշտակս տաք է,
բուրդս խիտ, յես այսպես ել ձմեռը կանց-
կացնեմ:

— Ինձ ել պետք չէ խրճիթը — ասում է
խոզը: — Ինձ վա՛յ մի ցուրտ չի վախեցնի, յես

հողը կփորեմ, կմտնեմ մեջը և ձմեռը կանցկացնեմ: Իսկ սագն ու աքաղաղը ասում են.

— Մենք յուրաքանչյուրս յերկուական թեվեր ունենք՝ կնստենք յեղևնու վրա, մեկ թևա կփռենք տակներս, իսկ մյուսով կծածկվենք, — մեզ բուքը չի տանի:

— Լավ, ասում ե յեզը, — դուք ինչպես կամենում եք, իսկ յես ինձ համար խրճիթ կկառուցեմ:

Յեզը խրճիթ ե կառուցում և ապրում ե նրա մեջ:

Գալիս ե ցուրտ ձմեռը, սկսվում են բուքն ու սառնամանիքը:

Վոչխարը մրսում ե: Ճար չկա, գնում ե յեզի մոտ:

— Ներս թող տաքանամ.

— Քո մուշտակը տաք ե, բուրդդ խիտ, դու աղաբես ել ձմեռը կանցկացնես: Ձեմ թողնի:

— Իսկ յես կվազեմ ու գլխով կջարդեմ խրճիթի դուռը: Ինքդ կսառես: Յեզը մտածում ե. «Պետք ե ներս թողնել, թե չե նա իբրեք ինձ կսառեցնի»: Յեվ ներս ե թողնում վոչխարին:

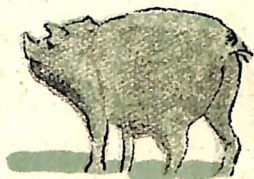
Խոզը սառչում ե ու մտածում, պետք ե գնալ յեզի մոտ:

— Ներս թող տաքանամ:

— Իսկ դու հողը կփորես, կմտնես մեջը, վոչ մի ցուրտ քեզ չի վախեցնի: Ձեմ թողնի:

— Դե վոր այդ-
պես ե, անկյունների
սյուների տակը դըն-
չովս կփորենմ, քո
խրճիթը կփլցենմ,
քեզ համար վատ
կլինի: «Յեւ իրոք
կփլցնի — մտածում
ե յեզը: Լավ ե ներս
թողնենմ»: Ու ներս
ե թողնում:

Սազն ել աքաղաղի հետ սկսում են դողալ:
Գալիս են յեզի մոտ:

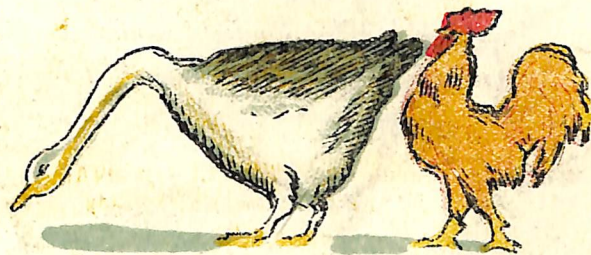
— Ներս թող տաքանանք:

— Իսկ դուք մի թևը աակներդ կփուեք,
մյուսով կծածկվեք՝ ձեզ բուքը չի տանի:
Ներս չեմ թողնի:

— Իսկ յես ամբողջ մամուռը խրճիթի պա-
տերից կչանդունմ, կթափեմ,—ասում ե սազը:

— Իսկ յես,—ասում ե աքաղաղը,—կտուրը
կթռչեմ ու ամբողջ հողը կքերեմ, քեզ հա-
մար ցուրտ կլինի:

Ինչ կարող ես անել: Յեզը ներս ե թող-
նում և սազին և աքաղաղին:

Բոլորը միասին ապրում են:

Այստեղ աքաղաղը տաքանում է ու ամբողջ անտառով մեկ կանչում—ծնւղ—ընւ—ղնւ:

Հսում է աղվեսը, տեղեկանում է, թե ով է ապրում խրճիթում, և ուզում է աքաղաղի ու սագի միսն անուշ անել: Իսկ ինչպէս ձեռք բերի:

Պնտւմ է աղվեսը արջի ու գայլի մոտ:
— Ահա—ասում է—դուք լավ կապրեք:
Դու, արջ, յեղին կմորթես, դու, գայլ, խոզին
ու վոչխարին կուտես, իսկ ինձ, աղվեսիս
աքաղաղը սագի հետ բավական է:

Նրանց բերում է խրճիթի մոտ:

— Միայն,—ասում ե,—դուք առաջ գնացեք, դուք ինձնից ուժեղ եք:

Իսկ զայն ասում ե.

— Առաջ թող արջը գնա, նա ամենքից ել ուժեղ ե:

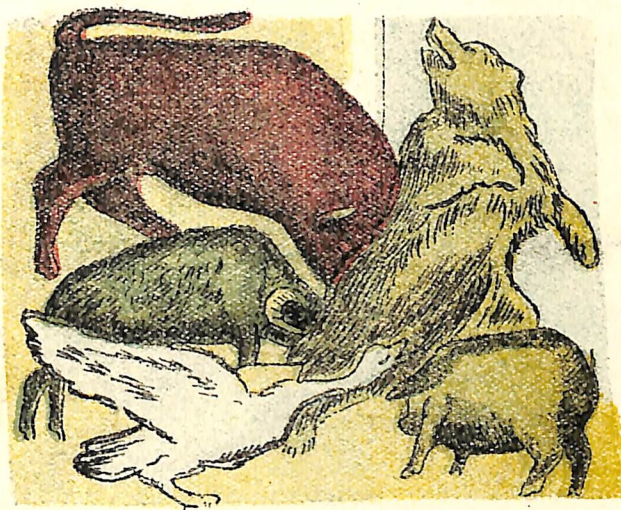
Արջը ջարդոտելով ներս ե ընկնում խըրճիթ, իսկ յեղը ինչպէս ե նրան կոտորներով դեմ անում պատին: Իսկ վոչխարը թափ ե առնում ու գլխով պինդ խփում նրա կողքին: Իսկ խոզը նրա փոստը այնպես ե գզում, վոր արջի բուրդը կտորներով ե թռչում: Իսկ սագը վրա յե ընկնում ու սկսում ե նրա աչքերը պռճոկել: Իսկ աքաղաղը թռչում ե կանգնում մի փայտի վրա ու գոռում.

— Տվեք այստեղ, տվեք այստեղ:

Արջը վախենում ե ու սկսում ե մի կերպ գլուխն ազատել: Ճգնում ե, ճգնում, հազիվ դուրս ե պրծնում խրճիթից ու պատմում.

— Ախ, ինչ յեղավ այնտեղ... Ինչպէս յես

կենդանի մնացի, քիչ մնաց վոր ինձ սպանեյին: Մեկը վերեից անընդհատ գոռում եր. «Տվեք այստեղ, տվեք այստեղ»: Յեթե նրա ձեռքն ընկնեյի, հենց այնտեղ ել իմ մահս կգար:

Յեւ արջը վախշում ե անստառ առանց հետ

154
նալեւու: Գայլն եւ աղվեսի հետ վազում են
նրա հետեից:

Այն որվանից սրանցից վոչ մեկը չի մո-
տենում խրճիթին:

Իսկ յեզը, վոչխարն ու խողը, սաղի և
աքաղաղի հետ ապրում են մինչև ամառ:

234 ԿԵՐ
Թարգմ. Արտաշես Յենդերաբյան
Պատ. խմբագիր՝ Վ. Թեղեբաշյան
Տեխ. խմբ. Ան. Գասպարյան
Լիա աշխատանքը՝ Ս. Գասպարյան
Նկարները՝ Վ. Զերնեցովի
Սրբադրեչ. Ա. Արղտաշյան

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0387315

Դրավիտի լիազոր՝ Վ. 2033. Հրատ. 4792
Պատվեր 56. Տիրամ 6000
Հանձնված և արտադրության 11 հունիվ. 1939 թ.
Ստորագրված և ապագրության համար 15 մարտի 1939 թ.

Պատհարալի I աղարան, Յերեվան, Լենինի 65

ԳԻՆԸ 70 Կ

173

2855

ЗИМОВЬЕ ЗВЕРИИ

Դիւ Բրմ. ՏՏՐ, Երեւան, 1980